

opusdei.org

L'Eucaristia, misteri de Fe i d'amor

Us oferim en àudio i text, l'homilia de sant Josepmaria “L'Eucaristia, misteri de Fe i d'amor” publicada a “És Crist que passa” i pronunciada el 14 d'abril de 1960.

06/04/2017

Disponible també a [Soundcloud](#),
[ivoox](#)

Abans de la festa solemne de la Pasqua, sabent Jesús que havia arribat l'hora del seu trànsit d'aquest món al Pare, Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem.[1] Aquest versicle de Sant Joan anuncia, al lector del seu Evangeli, que aquest dia s'esdevindrà quelcom de gran. És un preàmbul afectuós i tendre, paral·lel al que recull Sant Lluç en el seu relat: *He desitjat ardentment, diu el Senyor, de menjar aquesta Pasqua amb vosaltres abans de la meva Passió.*[2]

Comencem per demanar des d'ara a l'Esperit Sant que ens prepari, per entendre cada expressió i cada gest de Jesucrist, perquè volem viure una vida sobrenatural, perquè el Senyor ens ha manifestat la seva voluntat de donar-se'ns com a aliment de l'ànima, i perquè reconeixem que només Ell té *paraules de vida eterna.*

[3]

La fe ens fa confessar amb Simó Pere: *nosaltres creiem i sabem que vós sou el Crist, el Fill de Déu.*^[4] I aquesta fe, tota fosa amb la nostra devoció, és la que en aquests moments transcendents ens mena a imitar l'audàcia de Joan: acostar-nos a Jesús i reclinar el cap en el pit del Mestre^[5] que estimava ardentment els seus i —ho acabem d'escoltar— es disposava a estimar los fins a la fi.

Totes les maneres de dir resulten pobres, si pretenen explicar, ni que sigui de lluny, el misteri del Dijous Sant. Però no és difícil d'afigurar-se en part els sentiments del Cor de Jesucrist aquella tarda, l'última que passava amb els seus, abans del sacrifici del Calvari.

Considerem l'experiència, tan humana, del comiat de dues persones que s'estimen. Voldrien estar sempre plegades, però el deure

—el que sigui— les obliga a allunyar-se. El seu afany seria de continuar sense separar-se, i no poden. L'amor de l'home, que per gran que sigui és limitat, recorre a un símbol: els qui s'acomiaten bescanvien un record, tal vegada una fotografia, amb una dedicatòria tan encesa que sorprèn que no cremi la cartolina. No aconseguen de fer més perquè el poder de les criatures no arriba tan enllà com el seu voler.

El que nosaltres no podem fer, pot fer-ho el Senyor. Jesucrist, perfecte Déu i perfecte Home, no deixa un símbol, sinó la realitat: resta Ell mateix. Anirà al Pare, però romandrà amb els homes. No ens llegirà un simple obsequi que ens faci evocar la seva memòria, una imatge que tendeixi a desdibuixar-se amb el temps, com la fotografia que aviat es fa deslluïda, groguenca i sense sentit per als qui no foren protagonistes d'aquell moment amorós. Sota les

espècies del Pa i del Vi, hi és Ell, realment present: amb el seu Cos, la seva Sang, la seva Ànima i la seva Divinitat.

L'alegria del Dijous Sant

Que bé que s'explica, ara, la clamor incessant dels cristians, en tots els temps, davant l'Hòstia Santa! *Canta, llengua, el misteri del Cos gloriós i de la Sang preciosa, que el Rei de tots els pobles, nascut d'una Mare fecunda, va vessar per a rescatar el món.*[6] Cal adorar devotament aquest Déu amagat:[7] és el mateix Jesucrist que nasqué de Maria Verge; el mateix que patí, que fou immolat a la Creu, el mateix que té el costat traspassat, del qual brollà aigua i sang.[8]

Aquest és el sagrat convit, en què es rep Crist mateix; la memòria de la Passió hi és renovada i, amb Ell, l'ànima tracta íntimament el seu Déu i posseeix una penyora de la glòria futura.[9] La litúrgia de l'Església ha

resumit, en unes breus estrofes, els capítols culminants de la història de l'ardent caritat que el Senyor ens dispensa.

El Déu de la nostra fe no és un ésser llunyà, que contempla indiferent la sort dels homes: els seus afanys, les seves lluites, les seves angoixes. És un Pare que estima els seus fills fins a l'extrem d'enviar el Verb, Segona Persona de la Trinitat Santíssima, per tal que, encarnant-se, mori per nosaltres i ens redimeixi. El mateix Pare amorós que ara ens atreu suaument cap a Ell, mitjançant l'acció de l'Esperit Sant que habita en els nostres cors.

L'alegria del Dijous Sant arrenca d'aquí: de comprendre que el Creador s'ha desbordat en afecte envers les seves criatures. Nostre Senyor Jesucrist, com si encara no n'hi hagués prou amb les altres proves de la seva misericòrdia,

institueix l'Eucaristia per tal que el puguem tenir sempre a prop i —tant com ens és possible d'entendre— perquè, mogut pel seu Amor, qui no necessita res, no vol prescindir de nosaltres. La Trinitat s'ha enamorat de l'home, elevat a l'ordre de la gràcia i *fet a la seva imatge i semblança*;[10] l'ha redimit del pecat —del pecat d'Adam que recaigué sobre tota la seva descendència, i dels pecats personals de cadascú— i desitja vivament d'habitar en la nostra ànima: *si algú m'estima, servirà la meva paraula, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell i en ell farem estada.*[11]

L'Eucaristia i el misteri de la Trinitat

Aquest corrent trinitari d'amor envers els homes és perpetuat d'una manera sublim en l'Eucaristia. Fa molts anys que tots vam aprendre del catecisme que la Sagrada

Eucaristia pot ésser considerada com a Sacrifici i com a Sagrament; i que el Sagrament se'ns mostra com a Comunió i com un tresor en faltar: en el Sagrari. L'Església dedica una altra festa al misteri eucarístic, al Cos de Crist —*Corpus Christi*— present en tots els tabernacles del món. Avui, Dijous Sant, ens fixarem en la Sagrada Eucaristia, Sacrifici i aliment, en la Santa Missa i en la Sagrada Comunió.

Parlava d'un corrent trinitari d'amor pels homes. ¿I on pot un hom adonar-se'n millor que en la Missa? La Trinitat entera actua en el sant sacrifici de l'altar. Per això m'agrada tant de repetir en la col·lecta, en la secreta i en la postcomunió aquells mots finals: *Per Nostre Senyor Jesucrist, el vostre Fill —ens adrecem al Pare—, que amb Vós viu i regna en la unitat de l'Esperit Sant, Déu, per tots els segles dels segles. Amén.*

En la Missa, la pregària del Pare esdevé constant. El sacerdot és un representant del Sacerdot etern, Jesucrist, que ensems és la Víctima. I l'acció de l'Esperit Sant en la Missa no és menys inefable ni menys certa. *Per la virtut de l'Esperit Sant, escriu Sant Joan Damascé, s'efectua la conversió del pa en el Cos de Crist.*[12]

Aquesta acció de l'Esperit Sant és expressada clarament quan el sacerdot invoca la benedicció divina sobre l'ofrena: *Veniu, santificador omnipotent, eternal Déu, i beneïu aquest sacrifici preparat a honor del vostre Sant Nom,*[13] l'holocaust que donarà al Nom santíssim de Déu la glòria que li és deguda. La santificació, que implorem, és atribuïda al Paràclit, que el Pare i el Fill ens envien. Reconeixem, així mateix, aquesta presència activa de l'Esperit Sant en el sacrifici quan diem, una mica abans de la comunió: *Senyor Jesucrist, Fill de Déu viu, que*

per voluntat del Pare i amb la cooperació de l'Esperit Sant, heu vivificat el món amb la vostra mort...
[14]

Tota la Trinitat és present en el sacrifici de l'Altar. Per voluntat del Pare, amb la cooperació de l'Esperit Sant, el Fill s'ofereix en oblació redemptora. Aprenquem a tractar la Trinitat Beatíssima, Déu U i Tri: tres Persones divines en la unitat de la seva substància, del seu amor, de la seva acció eficaçment santificadora.

Immediatament després del *lavabo*, el sacerdot invoca: *Accepteu, Trinitat Santa, aquesta ofrena que us portem en memòria de la Passió, Resurrecció i Ascensió de nostre Senyor Jesucrist.*

[15] I, al final de la Missa, hi ha una altra oració d'ardent acatament al Déu U i Tri: *Placeat tibi, Sancta Trinitas, obsequium servitutis meae... Que us plagui, Trinitat Santa, el tribut de la meva servitud; i feu que el*

sacrifici que jo, indigne com sóc, he ofert a la vostra Majestat, mereixi acceptació i, us demano que, per la vostra misericòrdia, aquest sigui un sacrifici de perdó per a mi i per a tots aquells pels quals l'he ofert.[16]

La Missa —hi insisteixo— és acció divina, trinitària, no humana. El sacerdot que celebra serveix el designi del Senyor, prestant el seu cos i la seva veu; però no obra en nom propi, sinó *in persona et in nomine Christi*, en la persona de Crist, i en nom de Crist.

L'amor de la Trinitat envers els homes, fa que de la presència de Crist en l'Eucaristia, neixin per a l'Església i per a la humanitat totes les gràcies. Aquest és el sacrifici que profetitzà Malaquies: *de levant a ponent, el meu nom és gran entre les nacions gentils; i a tot arreu s'ofereix al meu nom un sacrifici fumejant i una oblació pura.*[17] És el sacrifici de

Crist, ofert al Pare amb la cooperació de l'Esperit Sant: oblació de valor infinit, que eternitza en nosaltres la Redempció, que no podien atènyer els sacrificis de la Llei Antiga.

La Santa Missa en la vida del cristià

La Santa Missa ens situa així davant els misteris primordials de la fe, perquè és la donació mateixa de la Trinitat a l'Església. Així s'entén que la Missa sigui el centre i l'arrel de la vida espiritual del cristià. És el fi de tots els sacraments.[18] En la Missa s'encamina cap a la seva plenitud la vida de la gràcia, que fou dipositada en nosaltres pel Baptisme, i que creix, enfortida per la Confirmació. *Quan participen de l'Eucaristia, escriu sant Ciril de Jerusalem, experimentem l'espiritualització deïfícant de l'Esperit Sant, que no sols ens configura amb Crist, com s'esdevé en el Baptisme, sinó que ens cristifica enterament, i*

ens associa a la plenitud de Crist Jesús.[19]

L'efusió de l'Esperit Sant, en cristificar-nos, ens mena al propi reconeixement de fills de Déu. El Paràclit, que és caritat, ens ensenya de fondre tota la nostra vida amb aquesta virtut; i *consummati in unum*,[20] fets una sola cosa amb Crist, podem ésser entre els homes allò que sant Agustí afirma de l'Eucaristia: *signe d'unitat, vincle de l'Amor.*[21]

No descobreixo res de nou si dic que alguns cristians tenen una visió molt pobra de la Santa Missa, que per altres és un simple ritu exterior, si no és un convencionalisme social. I és que els nostres cors, mesquins, són capaços de viure rutinàriament la major donació de Déu als homes. En la Missa, en aquesta Missa que ara celebrem, hi intervé d'una manera especial, ho repeteixo, la Trinitat

Santíssima. Això de correspondre a tant d'amor exigeix de nosaltres un lliurament total, de cor i d'ànima: escoltem el *Bon Déu*, li parlem, el veiem, l'assaborim. I quan no n'hi ha prou amb les paraules, cantem, animant la nostra llengua —*Pange lingua!*— que proclamem, en presència de tota la humanitat, les grandeses del Senyor.

Viure la Santa Missa és romandre en oració contínua: convèncer-nos que per a cadascun de nosaltres, és un trobament personal amb Déu: adorem, lloem, demanem, donem gràcies, reparem pels nostres pecats, ens purifiquem, ens sentim una sola cosa en Crist amb tots els cristians.

Potser, a vegades, ens hem demanat com podem correspondre a tant d'amor de Déu; potser hem desitjat de veure exposat ben clar un programa de vida cristiana. La solució és fàcil, i és a l'abast de tots

els fidels: participar amorosament en la Santa Missa, aprendre en la Missa de tractar Déu, perquè en aquest Sacrifici s'enclou tot allò que el Senyor vol de nosaltres.

Deixeu-me recordar-vos allò que en tantes ocasions heu observat: el transcurs de les cerimònies litúrgiques. Tot seguint-les pas a pas, és molt possible que el Senyor faci descobrir a cada un de nosaltres allò en què ha de millorar, quins vicis ha d'extirpar, com ha de ser el nostre tracte fraternal amb tots els homes.

El sacerdot s'adreça a l'altar de Déu, *del Déu que alegra la nostra joventut*. La Santa Missa s'inicia amb un cant d'alegria, perquè Déu és aquí. És l'alegria que, juntament amb el reconeixement i l'amor, es manifesta amb el bes a la taula de l'altar, símbol de Crist i record dels sants: un espai petit, santificat perquè en

aquesta ara es confecciona el Sagrament de la infinita eficàcia.

El *Confiteor* ressalta la nostra indignitat; no el record abstracte de la culpa, sinó la presència, tan concreta, dels nostres pecats i de les nostres faltes. Per això repetim: *Kyrie eleison, Christe eleison, Senyor, tingueu pietat de nosaltres; Crist, tingueu pietat de nosaltres. Si el perdó que necessitem estigués en relació amb els nostres mèrits, en aquest moment brollaria en l'ànima una tristor amarga. Però per bondat divina, el perdó ens ve de la misericòrdia de Déu, el qual ja enaltim —Glòria!—, perquè Vós sou l'únic Sant, Vós l'únic Senyor, Vós l'únic Altíssim, Jesucrist, amb l'Esperit Sant, en la glòria de Déu Pare.*

Ara sentim la Paraula de l'Escriptura, l'Epístola i l'Evangelí, llums del Paràclit, que parla amb veus humanes per tal que la nostra

intel·ligència sàpiga i contempli,
perquè la voluntat s'enrobusteixi i
l'acció s'acompleixi. Perquè som un
sol poble que confessa una sola fe, un
Credo; un poble *congregat en la
unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit
Sant.*[22]

A continuació, l'ofrena: el pa i el vi
dels homes. No és gaire, però l'oració
ho acompanya: Siguem acollits de
Vós, Senyor, en presentar-nos a Vós
en esperit d'humilitat i contrició; i el
sacrifici que avui us oferim, Senyor
Déu, arribi de tal manera a la vostra
presència, que us plagui. Torna el
record de la nostra misèria i el desig
que tot allò que va al Senyor sigui net
i purificat: *em rentaré les mans,
estimo la polidesa de casa vostra.*

Ara fa un instant, abans del lavabo,
hem invocat l'Esperit Sant, tot
demanant-li de beneir el Sacrifici
ofert al seu Sant Nom. Un cop
acabada la purificació, ens dirigim a

la Trinitat —*Suscipe, Sancta Trinitas*—, perquè aculli allò que presentem en memòria de la vida, de la Passió, de la Resurrecció i de l'Ascensió de Crist, en honor de Maria, sempre Verge, en honor de tots els Sants.

Que l'oblació redundi en salvació de tothom —*Orate, fratres*, resa el sacerdot—, perquè aquest sacrifici és meu i vostre, de tota l'Església Santa. Pregueu, germans, ni que sigueu pocs els qui us trobeu reunits: mal que hi hagi només un cristià present materialment, i encara que solament hi hagués el celebrant: perquè qualsevol Missa és l'holocaust universal, rescat de totes les tribus i llengües i pobles i nacions.[23]

Tots els cristians, per la Comunió dels Sants, reben les gràcies de cada Missa, tant si és celebrada davant de milers de persones com si el sacerdot és ajudat d'un nen com a únic

assistent, potser distret. Sigui com sigui, la terra i el cel s'uneixen per a entonar amb els Àngels del Senyor: *Sanctus, Sanctus, Sanctus...*

Jo aplaudeixo i enalteixo amb els Àngels: no em costa gens perquè sé que n'estic voltat, quan celebro la Santa Missa. Adoren la Trinitat. Com també sé que, en certa manera, hi intervé la Verge Santíssima, arran de l'íntima unió que té amb la Trinitat Beatíssima i perquè és la Mare de Crist, de la seva Carn i de la seva Sang: Mare de Jesucrist, perfecte Déu i perfecte Home. Jesucrist concebut en les entranyes de Maria Santíssima sense tracte d'home, per la sola virtut de l'Esperit Sant, porta la mateixa Sang de la seva Mare: i és aquesta Sang la que s'ofereix en sacrifici redemptor, en el Calvari i en la Santa Missa.

Entrem així en el *cànon*, amb la confiança filial que anomena

clementíssim el nostre Pare Déu. Li demanem per l'Església i per tothom en l'Església: pel Papa, per la nostra família, pels amics i companys. I el catòlic, amb cor universal, prega per tot el món, perquè no hi ha res que pugui restar exclòs del seu zel entusiasta. Per tal que la petició sigui acollida, fem present el nostre record i la nostra comunicació amb la gloriosa sempre Verge Maria i amb un grapat d'homes, que foren els primers que seguiren Crist i moriren per Ell.

Quam oblationem... S'acosta l'instant de la consagració. Ara, en la Missa, és Crist que actua altra vegada, a través del sacerdot: *Això és el meu Cos. Aquest és el Calze de la meva Sang.* Jesús està amb nosaltres! Amb la Transsubstanciació, es reitera la infinita follia divina, dictada per l'Amor. Quan avui aquest moment es repeteixi, que cadascun de nosaltres sàpiga dir al Senyor, sense remor de

paraules, que res no podrà separar-nos d'Ell, que la seva disponibilitat —inerme— de restar en les aparences, tan fràgils! del pa i del vi, ens ha convertit en esclaus voluntaris: *presta meae menti de te vivere, et te illi semper dulce sapere*, [24] feu que jo visqui sempre de Vós i que sempre assaboregi la dolcesa del vostre amor.

Més peticions: perquè els homes estem gairebé sempre inclinats a demanar: pels nostres germans difunts, per nosaltres mateixos. Aquí hi caben també totes les nostres infidelitats, les nostre misèries. La càrrega és molta, però Ell vol dur-la per nosaltres i amb nosaltres. S'acaba el *cànon* amb una altra invocació a la Trinitat Santíssima: *per Ipsum, et cum Ipso, et in Ipso...* per Crist, amb Crist i en Crist, Amor nostre, a Vós, Pare Totpoderós, en unitat de l'Esperit Sant, us sigui

donat tot honor i tota glòria pels segles dels segles.

Jesús és el Camí, el Mitjancer; en Ell, tot; fora d'Ell, res. En Crist, ensenyats per Ell, gosem anomenar *Pare Nostre* el Totpoderós: qui féu el cel i la terra és aquest Pare entranyable que espera que tornem a Ell contínuament, cada un com un nou i constant fill pròdig.

Ecce Agnus Dei... Domine, non sum dignus... Ara rebrem el Senyor. Per a acollir en la terra persones constituïdes en dignitat hi ha llums, música, vestits de gala. Per allotjar Crist en la nostra ànima, com ens hem de preparar? ¿Hem pensat mai com ens portaríem, si només poguéssim combregar un cop a la vida?

Quan jo era petit, encara no era estesa la pràctica de la comunió freqüent. Recordo com es disposava la gent per combregar: hi havia

mirament a arranjar bé l'ànima i el cos. El millor vestit, els cabells ben pentinats, el cos net també físicament, i fins i tot potser amb una mica de perfum... Eren delicadeses pròpies d'enamorats, d'ànimes fines i fermes, que saben pagar l'Amor amb amor.

Amb Crist a l'ànima, s'acaba la Santa Missa: la benedicció del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant ens acompanya tota la jornada, en la nostra tasca senzilla i normal de santificar totes les nobles activitats humanes.

Assistint a la Santa Missa, aprendreu de tractar cadascuna de les Persones divines: el Pare, que engendra el Fill; el Fill, que és engendrat pel Pare; l'Esperit Sant, que procedeix de tots dos. Tractant una de les tres Persones, tractem un sol Déu; i tractant-les totes tres, la Trinitat, tractem igualment un sol Déu únic i vertader. Estimeu la Missa, fills

meus, estimeu la Missa. I
combregueu amb fam, encara que
estigueu gelats, encara que
l'emotivitat no respongui:
combregueu amb fe, amb esperança,
amb caritat ben encesa.

El tracte amb Jesucrist

No estima Crist qui no estima la
Santa Missa, qui no s'esforça a viure-
la amb serenitat i assossec, amb
devoció, amb afecte. L'amor afina els
enamorats, els fa delicats; els
descobreix, perquè en tinguin cura,
detalls a vegades mínims, però que
sempre són l'expressió d'un cor
apassionat. És així com hem
d'assistir a la Santa Missa. Per això ,
sempre he recelat que els qui volen
oir una Missa curta i precipitada,
demonstren, amb aquesta actitud, així
mateix poc elegant, que encara no
s'han adonat d'allò que significa el
Sacrifici de l'altar.

L'amor a Crist, qui s'ofereix per nosaltres, ens impulsa a saber trobar, un cop s'ha acabat la Missa, uns minuts per a una acció de gràcies personal, íntima, que prolongui en el silenci del cor aquesta altra acció de gràcies que és l'Eucaristia. ¿Com ens hem de dirigir a Ell, com li hem de parlar, com ens hem de comportar?

La vida cristiana no es compon de normes rígides, perquè l'Esperit Sant no guia les ànimes en massa, sinó que a cada una, hi infon aquells propòsits, inspiracions i afectes que l'ajudaran a percebre i a complir la voluntat del Pare. Tot i així, penso que en moltes ocasions el nervi del nostre diàleg amb Crist, de l'acció de gràcies després de la Santa Missa, pot ser la consideració que el Senyor és, per nosaltres, Rei, Metge, Mestre, Amic.

És Rei i es deleix per regnar en els nostres cors de fills de Déu, però no

ens imaginem pas els regnats humans; Crist no domina ni mira d'imposar-se, perquè *no ha vingut a ser servit sinó a servir.*[25]

El seu regne és la pau, l'alegria, la justícia. Crist, rei nostre, no espera de nosaltres vans raonaments, sinó fets, perquè *no tothom que diu: «Senyor, Senyor», entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare celestial,*[26] *aquest hi entrarà.*

És Metge i guareix el nostre egoisme, si deixem que la seva gràcia penetri fins al fons de l'ànima. Jesús ens ha advertit que la pitjor malaltia és la hipocresia, l'orgull que porta a dissimular els propis pecats. Amb el Metge és imprescindible una sinceritat absoluta, explicar enterament la veritat i dir: *Domine si vis, potes me mundare,*[27] Senyor, si voleu —i Vós ho voleu sempre—, podeu guarir-me. Vós coneixeu bé la meva feblesa; sento aquests

símtomes, pateixo aquestes altres debilitats. I li ensenyem simplement les nafres; i el pus, si n'hi ha. Senyor, Vós que heu guarit tantes ànimes, feu que en tenir-vos en el meu pit o que en contemplar-vos en el Sagrari, us reconegui com a Metge diví.

És Mestre d'una ciència que no té sinó Ell: la de l'amor a Déu sense límits i, en Déu, a tots els homes. En l'escola de Crist hom aprèn que la nostra existència no ens pertany: Ell lliurà la vida per tots els homes i, si el seguim, hem d'entendre que nosaltres tampoc no podem apropiari-nos de la nostra d'una manera egoista, sense compartir els dolors dels altres. La nostra vida és de Déu i hem d'esmerçar-la al seu servei, preocupant-nos generosament de les ànimes, demostrant, amb la paraula i l'exemple, com són de fondes les exigències cristianes.

Jesús espera que alimentem el desig d'adquirir aquesta ciència, per repetir-nos: *si algú té set, que vingui a mi, i begui.*[28] I nosaltres diem: ensenyeu-nos a oblidar-nos de nosaltres mateixos, per pensar en Vós i en totes les animes. Així el Senyor ens conduirà endavant amb la seva gràcia, com quan començàvem a escriure —¿us en recordeu, d'aquells pals de la infantesa, guiats de la mà del mestre? —, i així començarem a assaborir la joia de manifestar la nostra fe, cosa que és un altre regal de Déu, també amb trets inequívocs de conducta cristiana, on tothom podrà llegir les meravelles divines.

És Amic, l'Amic: *vos autem dixi amicos*,[29] diu. Ens diu amics i fou Ell qui donà el primer pas; ens estimà primer. Amb tot, no imposa el seu afecte: l'ofereix. El mostra amb el senyal més clar de l'amistat: *ningú no té un amor més gran que aquest de*

donar la pròpia vida pels seus amics.
[30] Era amic de Llàtzer i plorà per ell, quan el veié mort: i el ressuscità. Si ens veu freds, desganats, potser amb la rigidesa d'una vida interior que s'extingeix, el seu plor serà vida per a nosaltres: *T'ho mano, amic, aixeca't i camina*, [31] surt a fora d'aquesta vida estreta, que no es vida.

S'acaba la nostra meditació del Dijous Sant. Si el Senyor ens ha ajudat —i Ell sempre hi està disposat, n'hi ha prou que li obrim el cor—, ens veurem apressats a correspondre en allò que és més important: estimar. I sabrem difondre aquesta caritat entre els altres homes, amb una vida de servei. *Us he donat exemple*, [32] hi insisteix Jesús, tot parlant als seus deixebles després de rentar-los els peus, la nit de la Cena. Allunyem del cor l'orgull, l'ambició, els desigs de predomini; i, al nostre costat i en nosaltres, refinaran la pau

i l'alegria, arrelades en el sacrifici personal.

Finalment un filial pensament amorós envers Maria, Mare de Déu i Mare nostra. Perdoneu que us torni a explicar un record de la meva minyonia: una imatge que es difongué molt a la meva terra, quan Sant Pius X impulsà la pràctica de la comunió freqüent. Representava Maria adorant l'Hóstia santa. Avui, com aleshores i com sempre, Nostra Senyora ens ensenya de tractar Jesús, de reconèixer-lo i de trobar-lo en les diverses circumstàncies del dia i, d'una manera especial, en aquest instant suprem —el temps s'uneix amb l'eternitat— del Sant Sacrifici de la Missa: Jesús, amb un gest de sacerdot etern, atreu cap a ell totes les coses, per col·locar-les, *divino afflante Spiritu*, amb l'alè de l'Esperit Sant, en la presència de Déu Pare.

[1] Ioh XIII, 1.

[2] Lc XXII, 15.

[3] Ioh VI, 68.

[4] Ioh VI, 69.

[5] Cfr. Ioh XIII, 25.

[6] Himne *Pange lingua*.

[7] Cfr. *Adoro te devote*, himne de Sant Tomàs d'Aquino.

[8] Cfr. *Ave Verum*.

[9] Cfr. himne *O sacrum convivium*.

[10] Gen I, 26.

[11] Ioh XIV, 23.

[12] St. Joan Damascè, *De fide orthodoxa*, 13 (PG 94, 1139).

[13] *Missal Romà*, Ofertori, Invocació a l'Esperit Sant.

[14] *Missal Romà*, Oracions preparatòries per a la Comunió.

[15] *Missal Romà*, Ofertori, Ofrena a la Santíssima Trinitat.

[16] *Missal Romà*, Oració que precedeix la benedicció final.

[17] Mal I, 11.

[18] Cfr. St Tomàs, *S. Th.* III, q. 65, a. 3.

[19] St. Ciril de Jerusalem, *Catecheses*, 22, 3.

[20] Ioh XVII, 23.

[21] St. Agustí. *In Ioannis Evangelium tractatus*, 26, 13 (PL 35, 1613).

[22] St. Cebrià. *De dominica oratione*, 23 (PL 4, 553).

[23] Cfr. Apoc V, 9.

[24] *Adoro te devote*.

[25] Mt XX, 28.

[26] Mt VII, 21.

[27] Mt VIII, 2.

[28] Ioh VII, 37.

[29] Ioh XV, 15.

[30] Ioh XV, 13.

[31] Cfr. Ioh XI, 43; Lc V, 24.

[32] Ioh XIII, 15.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/audio-l-
eucaristia-misteri-de-fe-i-d-amor/](https://opusdei.org/ca-ad/article/audio-l-eucaristia-misteri-de-fe-i-d-amor/)
(05/04/2025)